

Транскрипції максима березовського

Іван Андрусяк

1.

такі посходилися повені,

що й досі голосу повну.

але навіщось очі сховані

надсадно каламутять дно.

гірчання скочується високо –

туди, де залягли хоръ.

природа ділиться на висівки,

вони спливають догори.

долина прощею видзвонює.

іще б яка зоря зійшла!

невже це саме та гармонія?

чи омела?

чи омела...

2.

до знічення лише єдиний крик,

до значення – його пересторога,
коли у ноги кланялись відвик,
щоб тільки Богу кланятися в ноги.

дзеркальний іній в провисанні нот.
вага навзрид розгойдується з осені.
на цілий світ звучить хорал непрошений.
йому, здається, більшого дано...

відгасне разом – розум – ризам – різь –
окличних – знаків – істина – прилизана...
переступаєш хату – входиш в ліс.
палац переступаєш – може виженуть.

3.

а ми таки зневрочені, та й годі...
навприйми снігу слухати пора,
як догорає іскорка насподі,
немов сама собою догора.

іще заясно з-під лиману неба.
ще сніг, як знать до ночі не зійшла.

ти помолився - що тобі ще треба!

...тепла?